

ЛАКОМОТО ВРАБЧЕ

Кметътъ на село Айдуду дѣдо Радойко, насмете съ една дълга върлина крилатитѣ гадина:

— Хайде, тръгвайте си вече! Махвайте се отъ главата ми! Окълвахте де що има. Зърно не остана по нивята, лозята и дърветата. Какво чакате? Щомъ падне сланата, ще ви помръзнатъ крилетѣ и ще окапите като круши по пжтя.

Бѣше дълбока есенъ. Слънцето едвамъ мъждукаше. Бѣше му студено и то духаше на ржцетѣ си да ги стопли. Въ градинитѣ озрѣлитѣ кехлибарени дюли огъваха кло-ни до земята.

Поведе щъркелътъ птичата дружина къмъ морето на югъ и захортува за оная далечна топла земя, кждето ще идатъ. Разказа имъ за тръстиковитѣ колиби, въ които живѣятъ голи хора съ мерджанови обици, диви хора, черни като куминъ. За високитѣ дървета, които нощемъ като полюшнатъ най-горнитѣ си клончета досѣгатъ звездитѣ и надолу като дъждовни капки политатъ искри. Разказа имъ за лъвоветѣ, които бродятъ въ пустинята и когато имъ домъчнѣе и зареватъ, морето почва да се вълнува и корабитѣ потъватъ.

На малкитѣ птичета щъркелътъ думаше:

— Като минете презъ Бѣлото море, потопете си крилатата, да станатъ бѣли. Ако не щете бѣли, по-нататкъ има Зелено море. Ако не щете зелени, като стигнете Червеното море, потопете ги въ него.